

РЕШЕНИЕ

№ 1113

гр. Пловдив, 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и трета година в
следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разглежда докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело №
20215330104637 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 235 и сл. ГПК.

Образувано е по предявени от „Амиго Финанс“ ЕООД (с предишно наименование “Мого България” ООД) против Б. Й. Б. кумулативно обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ вр. с чл. 345 ТЗ и чл. 79 ЗЗД вр. с чл. 82 ЗЗД и чл. 92 ЗЗД за установяване на паричните притезания, за които е издадена Заповед № 262303/03.12.2020 г. по ч.гр.д. № 16091/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XII граждански състав, както следва: сумата от 651, 99 лв. - главница, представляваща падежирали лизингови вноски за периода от 25.04.2020 г. до 04.09.2020 г. по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № ***** от 05.09.2019 г., сумата от 281, 85 лв. - договорна лихва за периода от 25.04.2020 г. до 04.09.2020 г., сумата от 6, 41 лв.- неустойка за забава за периода от 25.04.2020 г. до 04.09.2020 г., сумата от 528, 57 лв. - неустойка за прекратяване на договора по чл. 15.5. от Общите условия към договора, сумата от 172, 89 лв. – разходи за платени застрахователни премии, сумата от

147, 30 лв. – разходи за данъчни задължения, 870 лв. – разходи за възстановяване на лизинговия актив и сумата от 3 000 лв.- щети, нанесени на лизинговата вещ по време на ползването ѝ, ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение – 02.12.2020 г., до окончателното изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че между страните е сключен Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността № № ***** от 05.09.2019 г., по силата на който лизингодателят придобил собствеността върху посочения от лизингополучателя лек автомобил марка „Ауди А 6“, идентификационен номер на рама ***** , рег. № ** и предоставил ползването му на лизингополучателя, за което е съставен приемо - предавателен протокол от 05.09.2019 г. Твърди, че лизингополучателят е заплатил авансова вноска и първоначални разходи по смисъла на приложимите Общи условия в размер от 2 520 лв. Поддържа, че длъжникът приел да погасява задълженията си по договора на двадесет месечни вноски, с падеж на последната на 25.04.2021 г. Твърди, че е договорен фиксиран лихвен процент в размер на 41, 16 % и размер на месечни анюитетни вноски от 176, 19 лв. Лизингополучателят преустановил плащанията по договорения погасителен план, като последното постъпило плащане от 10.03.2020 г. е в размер на сумата от 306 лв. Предвид неизпълнение на задълженията по договора лизингодателят отправил изявление за разваляне на договора, получено от длъжника на 11.08.2020 г. Сочи, че ползването на лизинговата вещ продължило до 03.09.2020 г., на която дата предоставения автомобил е върнат на собственика. Поддържа, че за времето на ползване на автомобила лизингополучателят дължи заплащане на вноските за главница и възнаградителна лихва, включващи от осма до дванадесета вноска и част от тринадесета вноска за периода до 03.09.2020 г. Сочи, че на основание чл. 15.1. от ОУ е начислена неустойка за забава, с начален период при съобразяване на обявеното в страната извънредно положение, считано от 15.07.2020 г. Твърди, че поради прекратяване на договора е начислена еднократна неустойка на основание чл. 15.5 от Общите условия в размер равен на трикратния размер на установената месечна вноска. Поддържа, че ответникът дължи заплатените от собственика в полза на „Брокер Инс“ ООД застрахователни премии по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Претендира

и заплатените данъци за автомобила за 2020 г. Сочи, че за възстановяване на лизинговия актив са ползвани услугите на „Ем Би Кей Груп“ ООД, в полза на което дружество е заплатено възнаграждение на основание Рамков договор за поръчка от 06.07.2017 г. Твърди, че лизингополучателят е поел задължение да върне лизинговата вещ в състояние, годно за обичайна употреба, при отчитане на обичайното захабяване. Сочи, че при изземване на автомобила е установено, че последният има драскотини по определени детайли и не пали, като е установена стойността на вредите, която претендира. По така изложените съображения се моли за уважаване на предявените искове.

В законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът Б. Й. Б. е депозирал отговор на исковата молба, в който излага съображения за нейната неоснователност. Твърди, че редовно заплащал задълженията си по договора, но предвид усложнената икономическа обстановка не успял да заплати дължимите вноски за м. юли и м. август 2020 г., поради което получил обаждане от ищеца с искане за предаване на автомобила, което станало в гр. С. на 03.09.2020 г., поради което счита, че сумата за изземване на автомобила е недължима, предвид изпълнение на задължението му за предаване на лизинговата вещ на основание чл. 14.1. от Договора. Твърди, че не е получавал уведомление за прекратяване на договора, като е възможно такова да е подписано при предаване на автомобила, но не е бил изрично уведомен, като не разбрал какво подписва. Сочи, че при предаване на автомобила не е обсъждано състоянието му, като последният не успял да запали, тъй като акумулаторът останал без мощност. При предаване на автомобила, последният не е проверяван за техническа неизправност, поради което оспорва констатациите в протокола от 03.09.2020 г., като счита, че последните са вписани допълнително. Оспорва и констатациите в протокола от 14.09.2020 г., изготвен от „Карс Хелп“ ЕООД, като счита, че това е частен документ и няма доказателствена стойност. Твърди, че този протокол е съставен единадесет дни след предаване на автомобила, в който период ответникът не е имал контрол по отношение на автомобила, като не е присъствал на огледа на автомобила и изготвяне на протокола. Сочи, че автомобилът е предаден в добро техническо състояние. Счита, че неустойката, установена в разпоредбата на чл. 15.5. е прекомерна и установена при явно неизгодни условия за едната страна. Твърди, че тази неустойка е установена в противоречие с неустойката по чл. 15.3., като счита,

че не следва едно и също неизпълнение да бъде санкционирано два пъти. По така изложените съображения се моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Районен съд – Пловдив е сезиран с обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ вр. с чл. 345 ТЗ и чл. 79 ЗЗД вр. с чл. 82 ЗЗД и чл. 92 ЗЗД.

Възникване на субективното материално право за заплащане на лизингово възнаграждение по иска с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ вр. с чл. 345 ТЗ, следва ищецът да установи проявлението на следните материалноправни предпоставки: 1. наличие на действително правоотношение по договор за финансов лизинг; 2. лизингодателят да е придобил вещта от продавача, като я е предал във фактическата власт на лизингополучателя и му е предоставил свободното ползване на обекта на лизинга в рамките на уговорения срок.

В този смисъл между страните няма спор, а и от представения по делото Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността № ***** от 05.09.2019 г. се установява, че между тях е възникнало облигационно правоотношение с характеристиките на договор за финансов лизинг. С него ищецът е поел задължение да придобие собствеността по отношение на лек автомобил марка „Audi A6”, идентификационен номер на рама *****, с рег. № **, който да предаде за възмездно ползване на лизингополучателя, срещу задължението му да заплаща лизинговите вноски с общ размер на лизинговата стойност от 2 800 лв., ведно с начислена възнаградителна лихва от 974, 99 лв. при годишен лихвен процент от 41, 16 %. В договора е установено, че при подписване на договора лизингополучателят е заплатил първоначална вноска от 280 лв., поради което остава задължение от 2 520 лв. Към договора е представен погасителен план, в който е установено, че задълженията за главница и лихва подлежат на заплащане на 20 погасителни вноски, с размер на първата вноска от 147, 38 лв., размер на балонна вноска от 1 390, 86 лв. и размер на останалите вноски от 176, 19 лв., с падеж на задълженията – на 25.04.2021 г. Договорът е сключен при отнапред установени Общи условия.

От приложения по делото Приемо-предавателен протокол от 05.09.2019

г. се установява, че лизинговият автомобил в предаден на лизингополучателя, ведно с 1 брой ключове, с пробег към датата на подписване на протокола от 351 549 км. В протокола е обективизирано изявлението на лизингополучателя, че приема лизинговият актив такъв, какъвто е към датата и часа на подписване на протокола, и потвърждава, че е извършил оглед и лизинговият актив отговаря на предварително избраните от него технически характеристики и спецификации. В протокола е посочено, че занапред лизингополучателят няма да има каквито и да било претенции към лизингодателя относно състоянието на лизинговия актив, неговата комплектованост или възможност за употреба и експлоатация.

По делото е представено уведомление на лизингодателя за прекратяване на договора от 11.08.2020 г., получено от ответника без отбелязване на датата на неговото получаване, поради което следва да се приеме, че уведомлението е получено на същата дата. В отговора на исковата молба е релевирано възражение, че ответникът не е получил уведомлението за прекратяване, респ. че последното е получено в деня на предаване на автомобила без ответникът да разбере какъв документ подписва. В срока за отговор на исковата молба истинността на посочения частен документ не е оспорена, поради което следва да се приеме, че изявлението за получаване на уведомлението за прекратяване на договора, изхожда от ответника. Същевременно ответникът не оспорва, че е предал автомобила, тъй като е изпаднал в невъзможност да заплаща лизинговите вноски, в който смисъл последният не оспорва, че договорът е прекратен.

По делото е представена справка за начислени данъчни задължения по отношение на процесния лизингов автомобил в общ размер от 147, 30 лв., които са заплатени от страна на лизингодателя – ищец на 13.08.2020 г., което се установява от приложеното по делото платежно нареждане.

По делото е представено извлечение от записите на лизингодателя относно сключени застрахователни договори, ведно с преводни нареждания, от които се установява, че по отношение на процесния лек автомобил – на 05.09.2019 г. е заплатена първата застрахователна премия, както и че застрахователната вноска с падеж на 27.05.2020 г. и с падеж на 26.08.2020 г. са останали незаплатени от лизингополучателя.

От приетата по делото и неоспорена от страните съдебно-счетоводна

експертиза се установява, че лизингополучателят е заплатил сумата от общо 2 364, 38 лв., от която сумата от 200 лв. – такса за приоритетно разглеждане, сумата от 132 лв. – разходи за регистрация на лизинговия автомобил, сумата от 280 лв. първоначална вноска, сумата от 696, 74 лв. за главница, сумата от 511, 73 лв. за договорна лихва, сумата от 1, 43 лв. за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за 2019 г. по застрахователна полица ***** и сумата от 540 лв. – разходи за възстановяване на лекия автомобил.

Вещото лице е установило, че незаплатените лизингови вноски за главница за периода от 25.04.2020 г. до 03.09.2020 г. са в размер от 647, 65 лв., а за периода от 25.04.2020 г. до 03.09.2020 г. са в размер от 651, 99 лв. Експертизата е определила размера на незаплатените лизингови вноски за възнаградителна лихва за периода 25.04.2020 г. до 03.09.2020 г. в размер от 280, 50 лв., а за периода от 25.04.2020 г. до 04.09.2020 г. - в размер от 281, 85 лв. Установен е размерът на неустойката за забава от 6, 41 лв. и на неустойката за прекратяване на договора от 528, 27 лв. Вещото лице е посочило, че е начислен данък МПС за 2020 г. в общ размер от 147, 30 лв., който е заплатен от лизингодателя на 13.08.2020 г. Вещото лице е посочило, че „Мого България“ ООД е заплатил по сметка на застрахователния брокер „Брокер Инс“ ООД по издадена сметка сумата от общо 172, 89 лв., от които сумата от 93, 67 лв. на 26.06.2020 г. първа вноска и сумата от 79, 22 лв. на 25.09.2020 г. втора вноска по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ по полица ***** при „Лев Инс“ АД. Експертизата е посочила, че по партидата на процесния договор са осчетоводени разноски за възстановяване на лизинговия актив за сумата от общо 1 410 лв., както следва: на 01.03.2020 г. на стойност от 540 лв., на 04.09.2020 г. на стойност от 210 лв. и на 01.10.2020 г. на стойност 660 лв. Експертизата е установила, че сумата от 660 лв. е включена в издадена фактура за изпълнена поръчка от „Ем Би Кей Груп“ ЕООД, която е заплатена от лизингодателя. Установено е, че лизингополучателят е заплатил на 01.03.2020 г. сумата в размер от 540 лв., като са останали незаплатени разходи от 870 лв.

Разпоредбата на чл. 342, ал. 2 ТЗ предвижда, че с договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване

срещу възнаграждение. Разпоредбата на чл. 342, ал. 3 ТЗ предоставя възможност на лизингополучателя да придобие вещта по време на договора или след изтичане на срока му.

Предвид посочените правни норми, разпоредбата на чл. 344, ал. 1 ТЗ, съгласно която лизингодателят има задълженията на наемодател съгласно чл. 230 ЗЗД, и препращащата норма на чл. 347, ал. 2 ТЗ основните задължения на лизингодателя по договора за финансов лизинг са следните: 1/ да придобие вещта - предмет на договора за лизинг от трето лице при условия, определени от лизингополучателя; 2/ да предаде лизинговия обект за ползване на лизингополучателя и да му предостави свободното ползване в рамките на срока на договора; 3/ да прехвърли на лизингополучателя собствеността на лизинговата вещ в уговорения срок. Обстоятелството, че по своята същност финансовият лизинг представлява специфична финансова операция за предоставяне на кредит във веществена форма по избор на лизингополучателя, не освобождава лизингодателя от посочените задължения. Задълженията на лизингополучателя са предвидени в разпоредбата на чл. 345, ал. 1 и 2 ТЗ: 1/ има задълженията на наемател съгласно чл. 232 и чл. 233, ал. 2 ЗЗД, а именно да си служи с вещта за определеното в договора ползване, а при липса на такова - съгласно предназначението ѝ, /чл. 232, ал. 1 ЗЗД/, да плаща лизинговата цена и разходите, свързани с ползуването на вещта /чл. 232, ал. 2 ЗЗД/, да съобщава незабавно на лизингодателя за повредите и посегателствата, извършени върху наетата вещ /чл. 233, ал. 2 ЗЗД/.

Установява се, че ищецът като лизингодател е изпълнил задължението си и е придобил от трето лице лек автомобил марка „Audi A6”, идентификационен номер на рама *****, с рег. № **, което е предоставил за ползване на ответника като лизингополучател срещу договореното възнаграждение, платимо на месечни вноски в размер и с падеж, посочени в погасителен план, неразделна част от договора, при уговорено задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив. За установяване на това обстоятелство е представен Приемо-предавателен протокол от 05.09.2019 г., подписан от лизингополучателя. Този частен свидетелстващ документ се ползва с обвързваща съда формална доказателствена сила, доколкото не е оспорен в преклузивните за това срокове по чл. 193 ГПК, поради което следва да се приеме, че изявлението на лизингополучателя за получаване на

лизинговия актив, изхожда от лицето, сочено като негов автор.

Съгласно чл. 13.5 от Общите условия към договора за лизинг, лизингодателят има право да прекрати договора в случай на забава в плащането на първоначалната вноска, лизингова вноска, ДДС, първоначални разходи, разходи подлежащи на възстановяване по реда на чл. 8.7 от ОУ или друго дължимо плащане от страна на лизингополучателя с повече от 5 дни.

От заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че ответникът е преустановил плащанията по договора за лизинг след като е погасил вноската с падеж на 25.03.2020 г. и частично вноска с падеж на 25.04.2020 г.

Установява се, че поради неплащане на лизингови вноски, ищецът е упражнил правото си да прекрати едностранно договора, във връзка с което на 11.08.2020 г. на ответника е връчено уведомление за прекратяване на договор за лизинг, поради неизпълнение на задълженията на лизингополучателя за заплащане на лизинговите вноски. Съдът намира, че уведомлението за прекратяване следва да се счита надлежно връчено, доколкото последното носи подпис на лизингополучателя.

Следва да се приеме, че договорът е прекратен на датата на предаване на лизинговия автомобил от лизингополучателя на лизингодателя на 03.09.2020 г. по силата на подписан от страните Приемо-предавателен протокол. Договорът следва да се счита прекратен на датата на връщане на лизинговата вещ, до която дата е била осигурена възможност на лизингополучателя да ползва предоставеното по силата на договора за финансов лизинг лизингова вещ.

Договорът за финансов лизинг съчетава елементи на договор за поръчка и договор за наем, а по своите правни последици се доближава до покупко-продажба на вещ на изплащане със запазване на собствеността и в този смисъл, той може да се разглежда като форма на предоставяне на целево инвестиционно кредитиране. Тези специфики на договора не изключват основното задължение на лизингополучателя за лизингови вноски, което по аргумент от нормата на чл. 345, ал. 1 ТЗ, която препраща към договора за наем /чл. 232, ал. 2 ЗЗД/, характеризират задълженията по договора за финансов лизинг като повтарящи се трайно парични задължения, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а

размерът на плащанията е изначално определен и произтича от единен правопораждащ факт. В този смисъл, задълженията на лизингополучателя за лизингови вноски се покриват с понятието „периодични плащания“. В този смисъл е практиката на Върховния касационен съд, обективизирана в *Решение № 225 от 18.10.2017 г. по т. д. № 60274/2016 г., Г. К., IV з. о. на ВКС*.

Предвид така изложеното следва да намери приложение разпоредбата на чл. 88, ал. 1, предл. второ ЗЗД като договорът за финансов лизинг да се счита развален **занапред**.

Следователно за ищеца е възникнало задължението за заплащане на лизинговите вноски за главница и възнаградителна лихва за периода от 25.04.2020 г. до 03.09.2020 г., т.е. до датата на прекратяване на договора и връщане на лизинговата вещ на лизингодателя, като след този период е отпаднало задължението за заплащане на лизингови вноски по договора, тъй като занапред е отпаднало действието на договора и ответникът е преустановил ползването на лизинговия актив.

От представената по делото справка от Районно управление – гр. Стамболийски се установява, че процесният автомобил е със свалени регистрационни номера, считано от 03.04.2020 г., поради съставен ***** на ответника.

Характерен отличителен белег на договора за финансов лизинг, каквото е процесното правоотношение, е, че при него лизингодателят купува от трето лице вещта предмет на лизинга и я предава за ползване. Това сочи, че направените разходи са не оперативни, а инвестиционни, респективно: че стойността на лизинговите вноски включва както възнаграждението за ползване на вещта, така и първоначалната стойност на актива. Изложеното означава, че правният интерес при договора за финансов лизинг не се изчерпва само с правото на ползване на вещта, но и с ползване на финансовите възможности на лизингодателя, поради което и разпоредбата на чл. 231, ал. 3 вр. чл. 89 ЗЗД, с оглед препращащата норма на чл. 347, ал. 2 ТЗ, при него е неприложима. Противното би означавало лизингодателят да носи отговорност за вредите, които лизингополучателят е претърпял поради липса на предпоставки да бъде осъществено правото на ползване на вещта, която е предмет на договора за лизинг. А това е в явно противоречие с нормата на чл. 343 ТЗ, съгласно която рискът от случайното погиване или повреждане на

вещта при финансовия лизинг е за лизингополучателя. В този смисъл е *Решение № 294 от 20.04.2010 г. на ВКС по гр. д. № 670/2009 г., IV г. о., ГК.*

Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че независимо от причината, довела до неползване на вещта от лизингополучателя, договорените падежирали и непогасени лизингови вноски и другите възложени му с договора и ОУ разходи са дължими по основание. Същите съдът намира за дължими до датата на действие на договора, който в случая намира за прекратен едностранно от страна на лизингодателя с изземването на вещта.

Съгласно приетото по делото заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като компетентно изготвено, се установява, че размерът на непогасеното задължение за главница за периода от 25.04.2020 г. до 03.09.2020 г. е в размер от 647, 65 лв., а размера на незаплатените лизингови вноски за възнаградителна лихва за периода от 25.04.2020 г. до 03.09.2020 г. е в размер от 280, 50 лв.

Ответникът, чиято е доказателствената тежест за установяване на това правнорелевантно обстоятелство, не установи в процеса на доказване, че е погасил задълженията си заплащане на главница и възнаградителна лихва, поради което исковата претенция за главница следва да бъде уважена до размер на сумата от 647, 65 лв. за периода от 25.04.2020 г. до 03.09.2020 г. и отхвърлена за разликата до пълния ѝ предявен размер от 651, 99 лв. и за дата 04.09.2020 г. Исковата претенция за възнаградителна лихва следва да бъде уважена до размер на сумата от 280, 50 лв. за периода от 25.04.2020 г. до 03.09.2020 г. и отхвърлена за разликата до пълния ѝ предявен размер от 281, 85 лв. и за дата 04.09.2020 г.

По силата на чл. 15.1 от ОУ към договора - при забава на плащане на парично задължение от страна на лизингополучателя, лизингодателят има право на неустойка в размер на законната лихва върху неплатената в срок сума, за целия период на забава. В заключението на съдебно-счетоводната експертиза, вещното лице е посочило, че дължимата се неустойка съгласно чл. 15.1 от ОУ към договора е в общ размер на сумата от 6, 41 лв. за периода от 25.04.2020 г. до 03.09.2020 г., начислена върху всяка една от просрочените вноски. По делото се установи, че ответникът е заплатил частично лизинговата вноска с № 8 и падеж на 25.04.2020 г., след което е преустановил

плащанията. По така изложените съображения съдът намира, че тази претенция е основателна и следва да бъде уважена в пълен размер.

В чл. 8.6 от Общите условия е предвидено, че лизингополучателят дължи заплащането на данъците върху лизинговия актив, както и застрахователните премии за застраховане на лизинговия актив, а съгласно разпоредбата на чл. 345, ал. 2 от Търговския закон разносните по поддържане на вещта са за сметка на лизингополучателя. В чл. 9.9 от Общите условия е предвидено, че ако лизингополучателят не е заплатил дължимите данъци и застрахователни премии, лизингодателят има право да ги заплати и удържи тези суми от първото постъпило плащане от лизингополучателя.

Видно от платежно нареждане от 13.08.2020 г., ищцовото дружество е заплатило по сметка на Столична Община, Район Изгрев сумата от общо 199 962, 55 лв., с посочено основание: „Данък МПС 2020 г.“, като в представената към платежното нареждане справка е посочено, че начисления по отношение на процесния автомобил данък е от 147, 30 лв. Това обстоятелство се установява и от заключението на вещното лице по съдебно-счетоводната експертиза.

Съдът намира, че следва да се приеме, че сумата от 147, 30 лв. представлява стойността на начисления данък за периода от 01.01.2020 г. до датата на заплащането му – 13.08.2020 г. Доколкото договорът е прекратен на 03.09.2020 г., лизингополучателят дължи заплащане на дължимия данък в пълния му предявен размер от 147, 30 лв.

От заключението на вещното лице по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че „Мого България“ ООД е заплатил по сметка на застрахователния брокер „Брокер Инс“ ООД по издадена сметка сумата от общо 172, 89 лв., от които сумата от 93, 67 лв. на 26.06.2020 г. първа вноски и сумата от 79, 22 лв. на 25.09.2020 г. втора вноски по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ по полица ***** при „Лев Инс“ АД. Предвид обстоятелството, че договорът е прекратен на 03.09.2020 г. ответникът не дължи вноската по застрахователната премия, заплатена след прекратяване на договора – на 25.09.2020 г. Предвид изложеното предявеният иск следва да бъде уважен за сумата от 93, 67 лв. и отхвърлен за разликата до пълния му предявен размер от 172, 89 лв.

Ищецът претендира и заплащане на сумата от 528, 57 лв.,

представляваща неустойка за прекратяване на договора по чл. 15.5. от Общите условия към договора.

Съгласно чл. 15.5 от ОУ, при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, последният дължи неустойка в размер на 3 лизингови вноски, като неустойката се изчислява, въз основа на последните 3 лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяване на договора.

Вземането за компенсаторна неустойка се обуславя от следните предпоставки: 1. наличието на действителна уговорка между страните, по силата на която лизингополучателят се е задължил да заплати неустойка в случай на прекратяване на договора; 2. длъжникът да не е изпълнил задължението си за заплащане на лизинговите вноски.

По отношение на договора за лизинг, сключен с ответника, в качеството му на физическо лице /по делото не се твърди или доказва автомобилът да е бил предназначен за извършване на търговска или професионална дейност/, последния има качеството „потребител“ по смисъла на общата разпоредба на параграф 13, т. 1 от ДР на ЗЗП . Поради горното приложение намират разпоредбите на ЗЗП.

Неустойката всъщност е равна на цената на самата услуга за периода като по този начин позволява на доставчика да получи възнаграждение, независимо от това, че след развалянето на правоотношението вече не предоставя услугата. Клаузата не държи сметка за обема на неизпълнението на потребителя относно оставащия срок на договора и евентуалните вреди на търговеца от това неизпълнение. Независимо дали правоотношението се прекрати на първия месец или 3 месеца преди края, дължимото обезщетение е в един и същи размер.

Поради това, съдът намира, че това искане да се основава на неравноправна клауза, с която се задължава потребителят при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение- чл. 143, т. 5 ЗЗП. По така изложените съображения исковата претенция за заплащане на компенсаторна неустойка следва да се отхвърли в пълния ѝ предявен размер.

Неоснователна се явява претенцията за заплащане на сумата от 870 лв., представляваща разходи за възстановяване държането на лизинговия актив, по следните съображения:

Съгласно чл. 1 от приложения Договор от 06.07.2017 г., сключен между „Мого България“ ЕООД и „Ем Би Кей Груп“ ЕООД, изпълнителят по договора приема срещу възнаграждение да извършва издирване на лизингови активи.

Съгласно чл. 14.1 от Общите условия, лизингополучателят е длъжен в срок от 2 дни от прекратяване на договора да върне лизинговата вещ на място посочено от лизингодателя, като е уговорено, че транспортирането и предаването се извършва за сметка и на риск на лизингополучателя. В чл. 14.4 от ОУ, е уговорено, че в случай, че лизинговия актив не бъде върнат на лизингодателя в посочения по чл. 14.1 от ОУ срок, лизингополучателят упълномощава лизингодателя да изпълни задължението по чл. 14.1. от ОУ от негово име и за негова сметка. А съгласно чл. 14.5 когато задължението по чл. 14.1 не бъде изпълнено, лизингодателят има право да обяви лизинговия актив за издирване по съответния ред и да предприеме действия по принудително изпълнение, като разноските в тази връзка са за сметка на лизингополучателя.

При липса на доброволно връщане, каквото твърдение е въведено от ищеца, се прилагат последиците на чл. 8.7.10 от Общите условия, а именно, че лизингополучателят се задължава да възстанови на лизингодателя разходите, направени от последния във връзка с възстановяване на държането на лизинговия актив.

От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че по партидата на процесния договор са осчетоводени разноски за възстановяване на лизинговия актив за сумата от общо 1 410 лв., както следва: на 01.03.2020 г. на стойност от 540 лв., на 04.09.2020 г. на стойност от 210 лв. и на 01.10.2020 г. на стойност 660 лв., като сумата от 660 лв. е включена в издадена фактура за изпълнена поръчка от „Ем Би Кей Груп“ ЕООД и е заплатена от лизингодателя.

По делото бе установено, че договорът е прекратен на датата на връщане на лизинговата вещ – на 03.09.2020 г., за което от страна на лизингополучателя е изпратено уведомление за прекратяване на договора на 11.08.2020 г. В уведомлението са включени разходи за възстановяване на лизинговия актив в размер на 660 лева, т.е. на ответника не е предоставена възможността предвидена в чл. 14.1 от Общите условия към договора за лизинг в срок от 2 дни от прекратяване на договора да върне лизинговата

вещ, а разходът от 660 лв. е начислен предварително. Тази сума впоследствие е обективиран във фактура № 1000000353/01.10.2020 г. – издадена след датата на прекратяване на договора, в който смисъл последната е недължима.

Не е възникнало и задължението за заплащане на начислените разходи за възстановяване на лизинговия актив – начислени на 01.03.2020 г. на стойност от 540 лв. и на 04.09.2020 г. на стойност от 210 лв., доколкото по делото не са налице данни за заплащането им от страна на лизингодателя в полза на изпълнителя по Договор за поръчка от 06.07.2017 г.

Следва да се посочи, че не са били налице основания за начисляване на разход за възстановяване от 540 лв. на 01.03.2020 г., доколкото по делото се установява, че към посочената дата ответникът е изпълнявал задълженията си по договора за финансов лизинг.

Дори да се приеме, че сумата от 210 лв., начислена на 04.09.2020 г., е дължима, поради невръщане на лизинговата вещ в периода от датата на уведомлението – 11.08.2020 г. до датата на връщане на вещта – на 03.09.2020 г., следва да се приеме, че последната е погасена от лизингополучателя, доколкото експертизата е установила, че последният е заплатил на лизинговото дружество сумата от 540 лв. за разходи, начислени на 01.03.2020 г., които са недължими и посоченото плащане следва да се отнесе към начислената сума на 04.09.2020 г.

По отношение на исковата претенция с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 82 ЗЗД за заплащане на обезщетение за вреди на лизинговия автомобил в размер на сумата от 3 000 лв., съдът намира следното:

Съгласно чл. 14.2 от Общите условия на лизингодателя при предаването на лизинговия актив страните подписват протокол за актуалното състояние на лизинговия актив. Лизингополучателят трябва да върне лизинговият актив в добро състояние, с изключение на нормалното изхабяване. Лизингодателят има право да възложи на трето лице (извършващо дейност по доставка и продажба на резервни части и консумативи за автомобили и/или извършващо автосервизна дейност) да направи оценка за цената на констатираните в протокола за връщане видими липси или повреди по лизинговия актив, която оценка обвързва лизингополучателя.

Съгласно чл. 14.3 от Общите условия констатираните вреди, включително такива, които не са могли да бъдат установени при обикновения

оглед при предаването, се отстраняват за сметка на лизингополучателя по пазарни цени в срок от пет дни от подписването на протокола по чл. 14.2 или от изпращането на известие до лизингополучателя, в случай че вредите са открити по-късно.

С доклада по чл. 146 от ГПК съдът е указал на ищеца, че е негова доказателствената тежест да установи в условията на пълно и главно доказване, че вследствие на противоправното поведение на ответницата са му причинени имуществени вреди.

От приложения по делото Приемо – предавателен протокол от 03.09.2020 г., сключен между ответника и „Мого България“ ООД се установява, че процесният лизингов автомобил е предаден от ответника на 03.09.2020 г., като в протокола е посочено, че автомобилът е със свалени номера, няма акумулатор, с повредени спирачки и с драскотини преден ляв калник, преден десен калник, заден ляв калник и заден десен калник. В протокола е посочено, че автомобилът не пали, няма ток и е със слаб акумулатор.

В срока за отговор на исковата молба ответникът е оспорил съдържанието на протокола по отношение на констатираните вреди, който представлява частен свидетелстващ документ, поради което вредите на лизинговия актив подлежат на доказване в процеса от страна на ответника.

Представен е опис на вредите на автомобила, изготвен от трето лице „Карс Хелп“ ЕООД по възложение на ищеца, който като частен свидетелстващ документ, не установява посочените в него обстоятелства относно нанесените вреди и определената стойност на разходите за отстраняване на вредите от 3 000 лв.

От приложеното по делото свидетелство за регистрация на автомобила се установява, че последният е с прекратена регистрация, считано от 22.03.2021 г.

От изслушана по делото и приета без възражения от страните съдебно-техническа експертиза, работила по представените по делото писмени доказателства, се установява, че стойността на лизинговия автомобил към датата на връщането му от лизингополучателя е от 3 820 лв. Вещото лице е установило, че лизинговата цена от 2 800 лв. е по-ниска от пазарната стойност на автомобила към датата на сключване на договора – 05.09.2019 г.,

поради което вещото лице е посочило, че към 14.09.2020 г. стойността на автомобила е 83, 88 % от лизинговата цена или в размер на сумата от 2 349 лв. Вещото лице е посочило, че стойността на ремонта за възстановяване на автомобила е от 5 761 лв., поради което възстановяването му е икономически нецелесъобразно, макар и технически възможно. Установена е стойността на щетите, след приспадане на стойността на автомобила, предаден за скрап, или за сумата от 1 735 лв.

В съдебното заседание по изслушване на заключението, вещото лице М. е посочил, че при изготвяне на заключението не му е представено свидетелство за регистрация на лекия автомобил. Вещото лице е посочило, че на представените по делото фотоснимки автомобилът е без регистрационни номера, като на една от снимките се вижда стикер с номер на рама, на който не се четат 12 и 13 знак, като останалите знаци съвпадат с посочените в исковата молба, но се установява, че номерът не е набит на метална подложка е залепен стикер.

Съдът цени заключението на вещото лице като безпристрастно и компетентно изготвено, поради което възприема фактическите (доказателствени) изводи, до които вещото лице е достигнало.

Съдът намира, че вредите по отношение на моторното превозно средство не са доказани, доколкото приложените по делото снимкови материали и съдебно авто-техническата експертиза, която е работила единствено с представените в производството по делото писмени доказателства, не установяват, че описаните вреди са нанесени именно на лизинговия автомобил. По делото се установява, че лекият автомобил е бил със свалени регистрационни номера към момента на предаването му на лизингодателя. В този смисъл последният следва да се идентифицира по номер на рама. Това обстоятелство следва по аргумент на разпоредбата на чл. 143, ал. 8 ЗДвП, в която се установява, че прекратяване на регистрацията на изоставено регистрирано моторно превозно средство, на което табелите с регистрационните номера липсват и не могат да бъдат издирени по надлежния ред, се извършва след писмено уведомление от службите за контрол, определени от кметовете на общините по чл. 167, ал. 2, т. 3 ЗДвП като моторното превозно средство се идентифицира по номера на рамата или друг идентификационен номер.

При разпита на вещото лице в съдебно заседание последното е посочило, че видно от представените по делото снимки е, че номерът на рамата, който се установява от поставен на моторното превозно средство стикер е компрометиран по отношение на две от цифрите на идентификационния код. Съдът намира, че това обстоятелство възпрепятства установяване идентичността на изследваното моторно превозно средство с процесната лизингова вещ. Нещо повече – в производството по делото не са представени доказателства, установяващи надлежно поставяне на идентификационен номер на рама, който се поставя върху самото превозно средство, като стикерът се поставя допълнително. Аргумент по отношение на този извод на съда е разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от, Наредба № 8121з-1 от 02.01.2018 г. за определяне на реда за поставяне на нов идентификационен номер на пътно превозно средство, което е изоставено, конфискувано или отнето в полза на държавата и предоставено за нуждите на бюджетна организация, и реда за възстановяване на идентификационен номер на пътно превозно средство, в която е установено, че идентификационният номер на ППС се поставя на явно и достъпно място **директно на рамата** или на шасито от дясната страна на ППС, а при невъзможност - на друго подходящо място. В този смисъл с разпоредбата на чл. 17, ал. 1 от Наредбата е установено, че идентификационният номер се поставя чрез **техническо средство** за нанасяне на идентификационен номер.

Предвид изложеното предявеният иск за заплащане на обезщетение за вреди в размер на сумата от 3 000 лв. следва да се отхвърли като не доказан. Не следва да се пристъпва към обсъждане на свидетелските показания на свидетелите М. Б. П. и В. И. С., които са ангажирани в процеса за доказване на обстоятелството за състоянието на лизинговата вещ към датата на нейното предаване на лизингополучателя, тъй като в производството по делото не се установи вредите да са настъпили.

С оглед изхода на правния спор в полза на ищеца, съобразно уважената част от иска, и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да бъдат присъдени пропорционално сторените, както в настоящото съдебно производство разноски, така и тези в заповедното производство по ч. гр. д. № 16091/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XII граждански състав – арг. т. 12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в което се приема, че с решението по установителния иск съдът се произнася по дължимостта на разноските за заповедното производство –

относно размера им, както и разпределя отговорността за заплащането на тези разноски съобразно с отхвърлената и уважената част от иска.

В заповедното производство ищецът е доказал сторени разноски в размер на 163, 18 лв., като следва да му се присъдят по съразмерност 33, 91 лв.

В исковото производство ищецът е доказал заплащането на държавна такса в размер от 113, 18 лв., депозит за съдебно-техническа експертиза от 250 лв. и депозит за съдебно-счетоводна експертиза в размер на 220 лв. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК претендира юрисконсулско възнаграждение. Съдът при съобразяване на действителната фактическа и правна сложност на делото размерът на юрисконсулското възнаграждение, определен на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 ЗПП и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ следва да бъде в размер от 120 лв. Следователно общият размер на сторените от ищеца разноски в исковото производство е 703, 18 лв., от които с оглед уважената част от предявените искове следва да бъде присъдена сумата от 146, 11 лв.

В полза на ответникът се следва разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК с оглед отхвърлената част от исковите претенции, но такива не следва да бъдат присъждани, доколкото не са представени доказателства за заплащане на адвокатското възнаграждение. В приложения по делото Договор за правна защита и съдействие от 03.06.2021 г. е установен размерът на договореното адвокатско възнаграждение от 630 лв., но в последният не е удостоверен начина на заплащане на възнаграждението, като липсва отбелязване, че адвокатското възнаграждение е заплатено в брой на датата на подписване на договора. В този смисъл са задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т.1 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. 3 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС.

Така мотивиран, Пловдивският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ вр. с чл. 345 ТЗ и чл. 79 ЗЗД и чл. 92 ЗЗД, че Б. Й. Б., ЕГН *****, с адрес гр. С., ул. ** **дължи** на „Амиго Финанс“ ЕООД (с предишно наименование „Мого България“ ООД), ЕИК 204009205, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Д-р Г.М. Димитров“ № 16 А, сумата от **647, 65 лв.** - главница, представляваща падежирали лизингови вноски за периода от 25.04.2020 г. до 03.09.2020 г. по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № ***** от 05.09.2019 г., сумата от

280, 50 лв. - договорна лихва за периода от 25.04.2020 г. до 03.09.2020 г., сумата от **6, 41 лв.** - неустойка за забава за периода от 25.04.2020 г. до 04.09.2020 г., сумата от **93, 67 лв.** – разходи за платени застрахователни премии и сумата от **147, 30 лв.** – разходи за данъчни задължения, ведно със **законна лихва върху главницата**, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение – 02.12.2020 г., до окончателното изплащане на вземането, за които вземания е издадена Заповед № 262303/03.12.2020 г. по ч.гр.д. № 16091/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XII граждански състав, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за заплащане на лизингови вноски за разликата над уважения размер от 647, 65 лв. до пълния му предявен размер от 651, 99 лв. и за дата 04.09.2020 г., искът за заплащане на възнаградителна лихва за разликата над 280, 85 лв. до пълния му предявен размер от 281, 85 лв. и за дата 04.09.2020 г., искът за заплащане на застрахователни премии за разликата над 93, 67 лв. до пълния му предявен размер от 172, 89 лв., искът за заплащане на неустойка за прекратяване на договора по чл. 15.5. от Общите условия към договора в размер от 528, 57 лв., искът за заплащане на разходи за възстановяване на лизинговия актив в размер от 870 лв. и искът за заплащане на обезщетение за щети, нанесени на лизинговата вещ по време на ползването ѝ в размер от 3 000 лв., за които е издадена Заповед № 262303/03.12.2020 г. по ч.гр.д. № 16091/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XII граждански състав.

ОСЪЖДА Б. Й. Б., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на „Амиго Финанс“ ЕООД (с предишно наименование „Мого България“ ООД), ЕИК 204009205, сумата от **33, 91 лв.** – разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 16091/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XII граждански състав и сумата от **146, 11 лв.** – разноси в исковото производство по гр.д. № 4637/2021 г. на Районен съд - Пловдив, IX граждански състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____